

ՓԱՅԼԱԿ ՆԻԱՄԱՆ

Է Ջ Մ Ի Ա Ն Ի Ն

Մեր տեսիլքի լույս քներով քեզ վար քերինք երկինքներից,
Որ խոցոտված մեր սրտերի աղոթքի սուրբ տունը դառնաս,
Եվ երբ տրտում մեր հոգու մեջ մի կարիլ շողք ցողես քեզնից,
Լինես խաչված երազը մեր վերածնող ուժն երկնահաս:

Կառուցեցինք քեզ քառ քառ, շաղախիդ մեջ դրինք արյուն,
Մեր սրտից քեզ հոգի տվինք, մեր հավատից՝ տվինք կրակ,
Որ մեր կյանքի փշոտ ճամբին լինես պայծառ ուղենիշ սյուն,
Թե իսկ բողբոսն երկինքը մեր՝ շրենկենք օտար աստղերի տակ:

Մենք քերինք քեզ մեր հանճարի ստեղծագործ ուժն անսպառ,
Որ դու ինքդ օծես նրան ավագանիդ սուրբ մեռողով,
Ապա դարձրած գույն ու փանդակ, դարձրած միտք, և՛ քրոջ, և՛ բառ,
Այն արձակես հպարտությամբ դարերն ի վեր մշտանդով:

Մեր դաշտերի հացն անխմոր դրինք սրտիդ՝ սկիհիդ մեջ,
Բուրվառիդ մեջ կրակ դարձավ մեր խաղողի որբը մատղաշ,
Կանքեղիդ մեջ օր ու գիշեր բոցավառվեց մեր հույսն անշեջ,
Որ փոքորկի անեղ ժամին մեր փրկության լաստը դառնաս:

Ծրնկի եկանք ամենայն ժամ խորաններիդ առաջ լոին,
Համբուրեցինք մամուռ կապած քո քառերը հնամենի,
Ու մրմունջով բորբոսեցինք մեր աղոթքը «խորհուրդ խորին»,
Որ քո զանգը դողանջի միշտ, որ դու լինես միշտ կենդանի:

... եվ դու եղար մեր վերքերի առողջարար սպեղանին,
Եվ դու դարձար Աստծուն օրհնող հայ բուրվառը նվիրական,
Եվ դո՛ւ էիր, որ վեհորեն իմաստ տվիր մեր հանճարին...
Ու մենք քեզ հետ կլինենք միշտ, կապրենք ամբողջ և անբաժան:

